

CHƯƠNG 17

Lãnh Như Băng rướn người lên quan sát, thì thấy hắc ảnh đó chính là một huyền y thiếu nữ trong bọn Tiểu Thúy, thanh kiếm trên lưng sớm đã không thấy đâu, chỉ còn lại vỏ kiếm không. Cú lao vừa rồi có lẽ rất mạnh, sau khi rơi xuống thì không còn thấy cô ta động đậy gì nữa.

Biến cố này quá bất ngờ, ngay cả Tiểu Thúy thường ngày tinh minh mẫn tiệp mà cũng bị sợ hãi đến thất thần, ngẩn ngơ đứng lạng người trước cửa miếu.

Chỉ nghe cạch một tiếng, hai cánh cửa miếu đột nhiên đóng lại.

Một thanh âm lạnh tựa băng giá từ trong cánh cửa truyền ra ngoài nói:

—Ta đã lưu lại lời cảnh báo trên cửa, nếu như không tuân theo tất sẽ tự rước họa vào thân.

Thanh âm đó nghe tựa hàn phong từ địa ngục thổi ra, không khỏi làm người ra rợn cả tóc gáy.

Tiểu Thúy đưa tay lên vẫy nhẹ, bảo huyền y thiếu nữ đứng bên cạnh không được loạn động, rồi chậm chậm cất bước đến bên cạnh huyền y thiếu nữ vừa lao ra lúc nãy, ngồi xuống áp tai vào ngực cô ta nghe một hồi, đột nhiên xuất thủ điểm vào ba huyệt đạo trên người cô ta.

Chỉ nghe huyền y thiếu nữ thở hắt ra một hơi, từ từ ngồi dậy rồi nói:

—Thật là lợi hại!

Tiểu Thúy nói:

—Không cần sợ, hãy kể lại một cách tỉ mỉ sự tình trong đó cho ta nghe xem.

Huyền y thiếu nữ ngẫm nghĩ một hồi lâu mà chẳng nói gì.

Tiểu Thúy liền dịu dàng hỏi:

—Tại sao ngươi không nói gì?

Huyền y thiếu nữ đáp:

—Thuộc hạ không thể nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra! À... biến hóa thật quá nhanh!

Tiểu Thúy đưa tay vuốt vuốt tóc rồi hỏi tiếp:

—Người trong đó là nam hay nữ, hình dáng thế nào?

Huyền y thiếu nữ lắc lắc đầu nói:

—Không biết, thuộc hạ căn bản không nhìn thấy gì cả.

Tiểu Thúy tức giận hỏi:

—Vậy người làm sao bị ném ra ngoài?

Huyền y thiếu nữ nói:

—Cô nương dẫn Tứ muội đi ra ngoài. Thuộc hạ và hai vị tỷ tỷ còn nói Tứ muội tuy gan nhỏ một chút, nhưng con người rất tỉ mỉ, bằng không làm sao phát hiện được tấm bảng kia treo trên cổng?

Tiểu Thúy liền hỏi:

—Ta chỉ hỏi trong đó đã xảy ra chuyện gì, không cần nói những chuyện vặt vãnh đó.

Huyền y thiếu nữ nói tiếp:

—Chúng thuộc hạ đang nói chuyện rất vui vẻ, đột nhiên thuộc hạ nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Tiểu Thúy nói:

—Thì ra hai tiếng kêu thảm lúc nãy là do Đại Kiều và Nhị Kiều phát ra.

Lãnh Như Băng ẩn thân cách hai người chỉ ba bốn thước, im lặng ngưng thần, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở.

Chỉ nghe Tiểu Thúy hỏi tiếp:

—Sau đó thì thế nào?

Huyền y thiếu nữ nói:

—Đại tỷ, Nhị tỷ kêu lên xong thì đột nhiên ngã lăn ra đất.

Tiểu Thúy kinh hãi hỏi:

—Chết rồi à?

Huyền y thiếu nữ kia dường như vẫn chưa hết sợ, run lên một cái rồi nói tiếp:

—Thuộc hạ không biết, hai vị tỷ tỷ ngã xuống, thuộc hạ sợ đến thất thần, đứng ngẩn người ra. Đột nhiên cảm thấy bị ai đó nắm lấy sau lưng, ném ra ngoài cửa.

Tiểu Thúy nói:

—Người bị người ta nắm lưng ném ra cửa mà không quay lại nhìn xem đó là ai à?

Huyền y thiếu nữ lắc đầu nói:

—Thuộc hạ không có quay đầu.

Tiểu Thúy tức giận quát:

—Nha đầu ngốc, thật là vô dụng.

Huyền y thiếu nữ lúc nãy ra ngoài cùng với Tiểu Thúy liền bước đến nói:

—Tam tử, đừng sợ. Có Thúy cô nương ở đây, tử cứ từ từ nghĩ ngơi rồi nói lại cũng được.

Thì ra, bốn huyền y thiếu nữ được gọi là Đại Kiều, Nhị Kiều, Tam Kiều và Tứ Kiều.

Chỉ nghe Tam Kiều nói:

—Khi thuộc hạ nghe tiếng kêu của Nhị tử và Đại tử thì sợ hãi đến thất thần, chỉ trong nháy mắt đã bị người đó tóm lấy...

Tiểu Thúy liền lên tiếng ngắt lời:

—Cho dù người bị người đó tóm lấy, nhưng lúc ấy cũng đủ thời gian để ngoái đầu lại xem xem đó là ai chứ?

Tam Kiều nói:

—Y chụp trúng huyết đạo của thuộc hạ, toàn thân thuộc hạ lúc đó vô lực, không thể động đậy nói gì đến quay đầu lại nhìn.

Tiểu Thúy trầm tư nói:

—Người đó xuất kỳ bất ý điểm huyết đạo của Đại Kiều, Nhị Kiều, sau đó trong lúc người kinh hãi thì xuất thủ chụp lấy huyết đạo của người, làm người không thể động đậy sau đó thì ném người ra ngoài?

Tứ Kiều nghe vậy đột nhiên chen miệng vào nói:

—Thúy cô nương, nếu như người đó có thể trong nháy mắt điểm ngã Đại tử, Nhị tử sau đó ném Tam tử bay ra ngoài, võ công tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Tiểu Thúy cười lạt một tiếng hỏi:

—Người sợ rồi à?

Tứ Kiều lắc đầu nói:

—Không sợ, chỉ cần có Thúy cô nương ở bên cạnh, tiểu tỳ không sợ cái gì cả.

Tiểu Thúy nói:

—Người ở đây chăm sóc cho Tam tử của người, ta vào trong xem thế nào.

Tứ Kiều vội lên tiếng ngăn lại:

—Cô nương thân thể cao quý, đâu thể tùy tiện xông pha chỗ hiểm nguy được, chi bằng để tiểu tỳ vào đó xem xét tình hình rồi báo lại với cô nương.

Tiểu Thúy mỉm cười nói:

—Võ công của người so với bọn Đại Kiều thì thế nào?

Tứ Kiều cúi đầu nói:

—Không bằng ba vị tỷ tỷ.

Tiểu Thúy liền nói:

—Thế thì đúng rồi.

Đoạn quay sang hỏi Tam Kiều:

—Thương thế người thế nào?

Tam Kiều vận khí điều hoà hơi thở xong nói:

—Không nặng lắm, Thúy cô nương.

Tiểu Thúy nói:

—Vậy thì tốt, bây giờ ta vào trong miếu, sau một tuần trà mà không thấy ta ra, hai người lập tức quay về báo với Công Tôn cô nương.

Tiểu Thúy nói xong thì đứng dậy thủ kiếm bước vào trong miếu.

Lãnh Như Băng nấp trong bóng tối bụng bảo dạ: “Con a đầu này đảm lược cũng không nhỏ.”

Tiểu Thúy đi đến trước cửa miếu, tung chân đá mạnh làm hai cánh cửa bật tung ra. Cô ta thủ kiếm đứng ở cửa miếu, đợi chừng một khắc mà bên trong vẫn không có tiếng động gì.

Dường như trong miếu căn bản không có người. Nhưng vừa nãy ai đã đóng cửa, ai đã lên tiếng nói. Thời gian còn chưa hết một bữa cơm, lẽ nào người đó ám toán Đại Kiều và Nhị Kiều, ném Tam Kiều bay ra khỏi miếu xong thì đã rời khỏi?

Tâm niệm chuyển động, Tiểu Thúy liền đưa kiếm lên bảo hộ châu thân, dịch bộ dần dần bước vào trong miếu.

Chỉ thấy bóng Tiểu Thúy khuất dần sau bức tường.

Một trận dạ phong thổi đến, làm cho đám cỏ trước miếu va vào nhau phát ra tiếng xào xạc, xào xạc, cửa miếu đang mở lớn cũng bị trận dạ phong thổi cho đóng. Thiên Nữ Miếu phút chốc trở nên vô cùng huyền bí, màn đêm cũng phút chốc trở nên khủng bố.

Tam Kiều không dám thở mạnh đứng nép sát vào bên cạnh Tứ Kiều nói nhỏ:

—Tứ muội, ta có chút hơi sợ.

Tứ Kiều hỏi:

—Sợ cái gì?

Tam Kiều nói:

—Nếu như ta biết là cái gì thì đâu cần sợ nữa?

Tứ Kiều liền hỏi lại:

—Tam tỷ, tỷ tin là có quỷ sao?

Tam Kiều run giọng đáp:

—Trước đây thì ta không tin.

Tứ Kiều lại hỏi tiếp:

—Hiện tại thì sao?

Tam Kiều nói:

—Bây giờ thì chính ta cũng không biết nữa. Nếu như kẻ vừa ném ta ra ngoài kia là người, ta tin rằng chắc chắn có thể nhìn thấy hắn ta, nhưng mà thật sự là ta không nhìn thấy gì cả.

Tứ Kiều nghe vậy thì thở dài nói:

—Nghe tỷ nói vậy muội cũng lo lắng thay cho Thúy cô nương, chúng ta thử đi vào xem thế nào?

Tam Kiều lắc đầu nói:

—Ta không dám vào.

Tứ Kiều liền nói:

—Vậy cũng được, tỷ tỷ trông chừng bên ngoài miếu, để muội vào trong xem thử.

Nói đoạn cất bước về phía cửa miếu. Tứ Kiều vừa bước đến trước cửa miếu thì bên trong truyền ra một tiếng kêu thất thanh.

Tam Kiều hoảng hốt kêu lên:

—Là tiếng của Thúy cô nương.

Tứ Kiều kinh hãi lùi lại, đứng bên cạnh Tam Kiều. Hai người nhìn nhau rồi quay đầu chạy như bay rời khỏi hiện trường.

Ngôi miếu khủng bố giữa cánh đồng hoang nay chỉ còn lại một mình Lãnh Như Băng. Chàng chậm chậm đứng dậy, khẽ thở dài một hơi rồi đưa tay lên lau mồ hôi đang chảy ròng ròng trên trán. Đoạn đưa mắt nhìn hai cánh cửa miếu đang bị dạ phong thổi tung đưa phát ra những âm thanh cọt két, trong lòng nổi lên một cỗ hiếu kỳ không thể nào ngăn được. Chàng tự nhủ: “Không kể đến mấy huyền y thiếu nữ kia võ công thế nào, chỉ xét võ công của Tiểu Thúy đã quyết không dưới mình, vậy mà đều bị khống chế trong nháy mắt, lẽ nào thật sự có quỷ?”

Nghĩ đến quỷ, chàng bất giác cảm thấy hơi rờn rợn.

Lúc này, trong lòng Lãnh Như Băng tuy có sợ hãi, nghi ngại và nỗi sợ hãi nghi ngại đó quyết không thể ít hơn so với Tam Kiều và Tứ Kiều, tuy nhiên lòng hiếu kỳ của chàng đã chiến thắng cả sự sợ hãi đó, nó kéo chàng lại gần cửa miếu.

Đúng lúc định đẩy cửa miếu bước vào thì trong lòng Lãnh Như Băng nảy ra ý nghĩ khác: “Bọn họ đều bước vào từ cửa trước, tại sao ta không đi đường khác nhỉ?”

Tâm niệm chuyển động, chàng liền đi đến một bờ tường, đề khí nhảy vọt lên mái nhà, âm thầm quan sát động tĩnh bên trong tòa phá miếu.

Tòa miếu này cũng không rộng lắm, phương viên chỉ chừng ba trượng vuông. Dưới ánh sao mờ ảm đạm, chàng nhìn thấy trong khoảng sân nhỏ trước đại điện có ba người đang nằm bất động. Hai trong số đó chính là Đại Kiều và Nhị Kiều, nằm ngửa mặt lên trời. Tiểu Thúy thì nằm gục xuống bên cạnh hai người, bảo kiếm văng ra ngoài ba thước. Có lẽ khi ả ta đang xem xét tình hình hai huyền y thiếu nữ thì bị đối phương ám toán từ phía sau.

Lãnh Như Băng nhủ thầm trong bụng: “Cả ba người đều bị ám toán trong khoảng sân nhỏ này, mình cứ nằm trên mái nhà âm thầm quan sát, không xuống dưới đó. Trừ phi đối phương từ bên ngoài tiến đến sau lưng, còn không chắc chắn phải đối diện với mình.”

Ước chừng một tuần trà công phu, đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo truyền đến tai Lãnh Như Băng:

—Người cho rằng người ẩn nấp trên mái nhà thì ta không thể thấy người sao? Thử quay đầu lại xem ta là ai?

Âm thanh đó tuy nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng đối với Lãnh Như Băng thì như sấm động ngang tai, chàng vội quay đầu lại quan sát, chỉ thấy bốn bề tĩnh lặng như tờ, không hề thấy một bóng người.

Trong nháy mắt, chàng chợt cảm thấy một cỗ kinh lực hùng mạnh đang công đến, vội lặn người sang một bên né tránh. Người chàng vừa lặn khỏi mái ngói, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn, chỗ vừa nãy chàng nằm đã thủng một lỗ lớn, gạch ngói bay tứ tung. Nếu như chàng không tránh kịp, ắt hẳn đã bị thương không nhẹ.

Lãnh Như Băng chú mục nhìn lên, chỉ thấy một bóng đen vọt qua, dường như đối phương có một đôi tay kỳ lạ, trong chớp mắt phóng ra đã rút về.

Chàng đang ngẩn người ra thì một bóng nhân ảnh đã vọt qua nhắc bóng chàng lên.

Bóng đen đó nhảy vút lên vượt qua mái nhà hạ thân xuống bãi cỏ rộng bên ngoài tòa phá miếu. Chỉ với hai cái nhún mình đã có thể ra xa ngoài tám trượng. Động tác, thân pháp, tốc độ của người này đều đã đạt đến cực điểm, hơn nữa lại chộp trúng yếu huyệt của Lãnh Như Băng, khiến chàng không thể cử động. Chỉ thấy người đó vận một bộ kinh trang, mặt dùng lụa đen che kín, sau lưng đeo một thanh bảo kiếm. Thì ra chính là Mai Hoa Môn chủ, Công Tôn Ngọc Sương.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười, ôn tồn nói:

—Lãnh huynh đệ không sao chứ?

Lãnh Như Băng lạnh nhạt nói:

—Vẫn khoẻ.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Vừa nãy ta phát chưởng đẩy người ra, chỉ sợ thất thủ mà đả thương đến người.

Lãnh Như Băng vẫn giữ thái độ lạnh nhạt đáp lời:

—May mắn tại hạ vẫn chưa bị thương. Nhiều lần được cô nương tương cứu mà tại hạ còn chưa đa tạ ân cứu mạng, thật là thất lễ quá!

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Không cần nói nữa.

Lãnh Như Băng nói:

—Ba thuộc hạ của cô nương đều đang ở trong miếu, có phải định cứu bọn họ ra ngoài?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Tự nhiên là phải cứu, có điều cần đợi đến khi trời sáng mới tính.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương có thấy rõ đôi quái thủ công kích tại hạ trên mái nhà không?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Đó chỉ là một đôi ám khí hình dáng giống bàn tay mà thôi.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

—Là ám khí?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Không sai, là loại ám khí ném ra sau đó có thể thu lại được. Người sử dụng điều khiển nó bằng dây thừng, hoặc dây xích. Khi luyện đủ hỏa hầu có thể thu phát tùy tâm, hỏa hầu của người trong miếu có lẽ đã đạt đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh rồi.

Lãnh Như Băng lại hỏi:

—Cô nương có phải đã gặp được Tam Kiều và Tứ Kiều?

Công Tôn Ngọc Sương gật đầu nói:

—Đã gặp rồi, không gặp được bọn họ, ta làm sao biết được mà đến nơi này?

Lãnh Như Băng hỏi tiếp:

—Cô nương đã nghe họ kể lại sự việc xảy ra trong miếu?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Đã nghe rồi.

Lãnh Như Băng liền nói:

—Có chỗ không đúng rồi.

Công Tôn Ngọc Sương hiếu kỳ hỏi:

—Không đúng chỗ nào?

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ ẩn thân trong đám cỏ gần đây, đã nghe Tam Kiều thuật lại sự việc với Tiểu Thúy một lượt. Đại Kiều, Nhị Kiều cùng lúc bị công kích, Tam Kiều bị người chộp lấy ném ra bên ngoài. Nếu như người đó sử dụng loại ám khí có thể chộp bắt như cô nương nói, làm sao hấn có thể sử dụng thủ pháp nhanh như thế được? Cho dù hấn có thể dùng cả hai tay phát ám khí thì cũng không thể ném Tam Kiều ra ngoài nhanh như vậy được?

Công Tôn Ngọc Sương trầm tư một hồi rồi nói:

—Nếu như ta phán đoán không lầm, trong tòa Thiên Nữ Miếu này quyết không chỉ có một người.

Lãnh Như Băng nói:

—Nếu như là người, lại có một thân võ công cao cường như vậy tại sao lại phải ẩn mình trong tòa Thiên Nữ Miếu ở nơi hoang vắng này?

Công Tôn Ngọc Sương ngẩng mặt lên nhìn trời nói:

—Đây chính là nghi vấn. Bây giờ ta đang nghĩ cách để tháo gỡ cái gút thắt này.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương định vào miếu để tìm hiểu?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Không sai, nhưng đợi cho trời sáng mới nói tiếp.

Lãnh Như Băng nói:

—Theo ý của tại hạ, tốt nhất cô nương nên tìm mấy thủ hạ có võ công cao cường cùng tiến vào một lượt.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Việc này không cần Lãnh huynh đệ phải lao tâm, tiện thiếp sẽ tự có cách.

Lãnh Như Băng đứng thẳng người dậy, ôm quyền nói:

—Tại hạ đa tạ ân cứu mạng của cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương cũng hoàn lễ nói:

—Tiện thiếp xin được hoàn lễ.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương trân trọng. Tại hạ xin cáo biệt ở đây.

Nói đoạn quay người bước đi.

Công Tôn Ngọc Sương vội gọi lớn:

—Đứng lại.

Lãnh Như Băng liền quay đầu lại hỏi:

—Cô nương còn điều gì chỉ giáo?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Toà Thiên Nữ Miếu là một bí mật rất lớn của võ lâm, lẽ nào chàng không có hứng thú khám phá cái bí mật lớn này sao?

Lãnh Như Băng trả lời:

—Nếu như cô nương không đến, tại hạ dù chết cũng phải vào xem xét cho kỹ càng.

Công Tôn Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi:

—Tại sao khi ta đến, chàng lại bỏ đi.

Lãnh Như Băng mỉm cười nói:

—Võ công, trí lực của cô nương đều hơn tại hạ vạn phần, tại hạ ở đây phỏng có ích gì chứ?

Công Tôn Ngọc Sương cười tươi như hoa nở, dịu dàng nói:

—Chàng đâu cần quá tự khiêm như vậy, thực ra với võ công của chàng, dương kim võ lâm đối thủ chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Lãnh Như Băng lắc đầu nói:

—Cô nương cũng không cần tán dương tại hạ như vậy, nếu cô nương cần đến tại hạ thì cứ phân phó. Tại hạ tự lượng sức, nếu làm được thì quyết không chối từ.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Hai chúng ta cùng tiến vào Thiên Nữ Miếu, khám phá một bí mật lớn trong võ lâm, không hiểu ý của Lãnh huynh đệ thế nào?

Lãnh Như Băng hỏi:

—Chỉ có hai chúng ta thôi sao?

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

—Thế còn chưa đủ à?

Hào khí trong lòng Lãnh Như Băng liền nổi lên, chàng gật đầu nói:

—Được lắm! Tại hạ sẽ đi theo nhận sự sai bảo của cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Chàng lại nói quá lên rồi, tiện thiếp làm sao dám nhận chứ?

Lãnh Như Băng ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào mặt Công Tôn Ngọc Sương.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, nói:

—Chàng nhìn gì vậy? Lẽ nào gương mặt xấu xí này của ta vẫn còn đáng để chàng nhìn sao?

Lãnh Như Băng nói:

—Dường như cô nương đã thay đổi?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:

—Ta thay đổi chỗ nào?

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương trở nên khách khí, khiêm cung, không còn lạnh lùng, tự phụ như trước nữa.

Công Tôn Ngọc Sương lắc lắc đầu nói:

—Vậy còn phải xem đối phương là ai hẵng. Công Tôn Ngọc Sương vẫn là Công Tôn Ngọc Sương, lạnh lùng, kiêu ngạo, trong mắt không hề có ai, nhưng đối với Lãnh Như Băng chàng thì lại là ngoại lệ.

Lãnh Như Băng nghe vậy thì than thầm trong bụng, kiếm cách đổi chủ đề:

—Ba thuộc hạ của cô nương vẫn còn nằm trong miếu, nếu như đợi đến khi trời sáng mới vào, e rằng...

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Không cần lo lắng, nếu như bọn chúng phải chết thì đã chết lâu rồi. Còn nếu như bị người điểm huyết đạo thì đợi đến trời sáng cũng vậy thôi.

Lãnh Như Băng vẫn không hiểu hỏi:

—Tại hạ vẫn còn có chỗ không hiểu.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Không hiểu cái gì?

Lãnh Như Băng nói:

—Tại sao nhất định phải đợi đến khi trời sáng mới vào được?

Công Tôn Ngọc Sương gật gật đầu nói:

—Hỏi hay lắm, dựa vào mục lực của chúng ta thì trời tối trời sáng cũng như nhau, nếu như có thể cầm thêm vài ngọn đuốc vào thì có thể quân bình thế địch ám ta minh, bất quá, tiện thiếp đoán rằng trong tòa Thiên Nữ Miếu này chắc chắn có ẩn tàng cơ quan gì đó, giờ chúng ta xông vào đó chẳng may nhất thời thất thân có thể bị ám toán. Chi bằng đợi đến trời sáng hãy vào. Ngoài ra, tiện thiếp còn có một ý nghĩ kỳ quái nữa...

Lãnh Như Băng tò mò hỏi:

—Ý nghĩ gì vậy?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Những người trong Thiên Nữ Miếu đó dường như rất sợ trường chiến đấu trong bóng tối, nhưng không quen đối địch khi trời sáng.

Lãnh Như Băng nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

—Có thể cô nương liệu đoán không sai.

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

—Vương Thông Huệ cho mai phục trên mười tuyến đường khác nhau, định đánh một đòn quyết định giết đi tiện thiếp, nhưng ả có nằm mơ cũng không ngờ được đêm nay Công Tôn Ngọc Sương này lại cùng với người tình trong mộng của ả, ở cái nơi hoang vu không một bóng người này ngồi kề bên nhau tâm sự đến khi trời sáng...

Công Tôn Ngọc Sương cười lên khanh khách rồi lại nói tiếp:

—Bất quá, đêm nay chúng ta chỉ ngồi đây bàn tính mưu lược xâm nhập Thiên Nữ Miếu, Vương Thông Huệ mà biết được cũng không trách chàng đâu.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ chỉ có thể nghe lệnh hành sự thôi.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Đừng giở thái độ lạnh lùng như vậy chứ, nam tử hán cần có khí khái của đại trượng phu.

Nói đoạn nàng ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, rồi ngồi xuống bãi cỏ nói:

—Giờ này hãy còn sớm, chúng ta ngồi đây nghỉ ngơi, nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt một hồi rồi bàn tính kế sách đối địch cũng chưa muộn.

Lãnh Như Băng lạnh nhạt nói:

—Những chuyện phong hoa tuyết nguyệt đó tại hạ không biết chút gì, chỉ e làm cô nương thất vọng.

Công Tôn Ngọc Sương đưa tay bút một nắm cỏ lên gửi nói:

—Đêm dài đằng đẵng, lẽ nào chàng đứng đợi đến lúc trời sáng, cứ ngồi xuống đây rồi hãy nói.

Lãnh Như Băng chầm chậm ngồi xuống, nhắm mắt vận khí điều tức. Chàng biết rõ bất luận võ công hay khẩu tài, Công Tôn Ngọc Sương đều hơn mình một bậc nên tốt nhất là không nên mở miệng.

Nhưng Công Tôn Ngọc Sương đã mở lời trước:

—Lãnh huynh, thiếp thân muốn hỏi Lãnh huynh một chuyện, không biết Lãnh huynh có thể đáp ứng không?

Lãnh Như Băng mở mắt nói:

—Là chuyện gì?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Liên quan đến Vương Tích Hương...

Vừa nghe thấy ba chữ Vương Tích Hương, Lãnh Như Băng liền kích động hỏi:

—Vương Tích Hương thế nào?

Công Tôn Ngọc Sương dịu dàng nhìn Lãnh Như Băng, trên mặt lộ nụ cười tươi như hoa nói:

—Đêm dài đằng đẵng, còn hai canh giờ nữa trời mới sáng, thời gian chúng ta nói chuyện còn nhiều lắm, Lãnh huynh đâu cần khẩn trương như vậy?

Lãnh Như Băng cảm thấy hơi nóng mặt, mỉm cười gượng gạo, không biết mở miệng thế nào.

Công Tôn Ngọc Sương thấy vậy thì mỉm cười đỡ lời:

—Tiện thiếp đã quen lối ăn nói điêu ngoa như vậy rồi, mong Lãnh huynh rộng lượng mà bỏ qua cho.

Lãnh Như Băng chỉ gượng cười nói:

—Cô nương quá lời.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói tiếp:

—Vương Tích Hương đã trở thành cố nhân, không biết sau này Lãnh huynh có dự định gì?

Lãnh Như Băng thở dài một tiếng nói:

—Hai chữ dự định này không biết nói thế nào nữa... Tại hạ muốn đến trước phần mộ của nàng thắp một nén hương, sau đó...

Công Tôn Ngọc Sương tiếp lời hỏi:

—Sau đó thế nào?

Lãnh Như Băng nói:

—Sau đó trở về cố cư, từ nay dứt bỏ ân oán thị phi trong giang hồ.

Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:

—Lãnh huynh định khi nào thì đến phần mộ của Vương cô nương bái tế?

Lãnh Như Băng nói:

—Có lẽ là sau Tết Trùng Cửu.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi tiếp:

—Chỉ một mình Lãnh huynh đi thôi sao?

Lãnh Như Băng nói:

—Đúng vậy!

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Vạn lý độc hành, tưởng niệm giai nhân, tình ý tuy thâm trọng nhưng dường như quá thê lương. Huống hồ Mai Hoa Cư giờ đây đã thay đổi hoàn toàn, một mình Lãnh huynh chỉ sợ khó tìm ra được mộ phần của Vương cô nương, chi bằng hãy bỏ qua đi, để thiếp thân phụng bồi bên chàng được không?

Lãnh Như Băng đột nhiên cười lên ha hả nói:

—Chúng ta nói quá nhiều rồi.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Tại sao chàng lại nói như vậy?

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ sống hôm nay không biết đến ngày mai, nói những chuyện như vậy không phải là quá thừa ư?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Tại sao chàng lại không tin tưởng tiện thiếp, nếu như đổi lại là Vương Tích Hương thì lòng tin của chàng có tăng lên không?

Lãnh Như Băng nói:

—Vương Tích Hương đã là người thiên cổ, chúng ta đừng nói đến nàng nữa.

Chàng ngừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

—Tại hạ võ công không bằng cô nương, cần phải vận khí điều tức một lúc mới có thể ứng phó được cục diện hung hiểm của ngày mai.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Nếu đã như vậy, tiện thiếp cũng không làm phiền Lãnh huynh nữa.

Lãnh Như Băng không nói thêm câu nào, nhắm mắt lại vận khí điều tức.

Những ngày gần đây chàng lao lực đã nhiều mà chưa được nghỉ ngơi tử tế, vì thế chàng ngồi điều tức đến lúc trời sáng hửng mới tỉnh lại.

Khi chàng mở mắt thì đã thấy Công Tôn Ngọc Sương đứng dậy từ lúc nào, đang chăm chú nhìn vào bên trong miếu đến xuất thần. Lãnh Như Băng khẽ đằng hắng một tiếng, bước đến bên cạnh Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Cô nương dậy sớm thế?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Tòa Thiên Nữ Miếu này có chút kỳ quái.

Lãnh Như Băng liền chú ý quan sát, chỉ thấy cửa miếu mở rộng, có thể thấy được bên trong đại điện khói hương nghi ngút, hiển nhiên đã có người thắp hương sớm. Ngoại trừ điểm này, không còn điểm nào đang nghi ngờ nữa cả. Chàng khẽ ho một tiếng rồi nói:

—Cô nương muốn nói đến khói hương ở trong đại điện?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Đó chỉ là một trong những điểm kỳ lạ mà thôi, chàng xem bức tượng kia có phải có gì kỳ lạ không?

Lãnh Như Băng nghe vậy thì thầm nhủ: “Đáng chết. Đáng lẽ ta phải sớm nghĩ đến điều này chứ!”

Nghĩ đoạn liền cẩn thận quan sát, chỉ thấy giữa chánh điện có một bức tượng cao lớn, toàn thân dát vàng lóng lánh, hoàn toàn không tương xứng với

toàn Thiên Nữ Miếu rách nát này. Bức tượng đó là một nữ thần vận áo hoa, một tay cầm hoa, một tay đặt trước ngực, trên mặt nở một nụ cười hiền hòa. Lãnh Như Băng nhìn một hồi lâu, ngoại trừ thấy pho tượng này tạo hình mới mẻ ra thì không thấy một nghi điểm nào cả.

Công Tôn Ngọc Sương thấy chàng không nói gì thì hỏi:

—Chàng có thấy điểm nào khả nghi không?

Lãnh Như Băng nói:

—Bức tượng tiên nữ đó và tòa miếu này có gì đó không đối xứng.

Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi tiếp:

—Còn gì nữa không?

Lãnh Như Băng ngượng ngịu nói:

—Điều này thì quả thật tại hạ không nhìn ra.

Công Tôn Ngọc Sương liền mỉm cười nói:

—Chính là hai cánh tay của pho tượng.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

—Hai cánh tay của pho tượng làm sao?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Rất giống hai cánh tay kỳ quái đã đánh trúng mái nhà tối hôm qua.

Lãnh Như Băng nghi hoặc hỏi lại:

—Cô nương định nói bức tượng tiên nữ này là người thật?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Tiện thiếp không tin nó là người thật, nhưng hai cánh tay đó có thể lấy xuống để làm binh khí, khi chúng ta vào miếu cần hết sức đề phòng đến pho tượng này.

Lãnh Như Băng nói:

—Đa tạ cô nương chỉ giáo.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Chàng hãy chuẩn bị kỹ càng, chúng ta cùng tiến vào trong miếu.

Lãnh Như Băng nghe vậy thì gật đầu nói:

—Được, tại hạ đi trước dẫn đường, cô nương hãy đi sau tại hạ, nếu xảy ra chuyện thì có thể tùy thời tương cứu.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Chúng ta cùng đi vào một lúc có được không?

Lãnh Như Băng cũng không tiện phản đối, chàng chỉ nói:

—Được, vậy theo ý của cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Chúng ta coi như đồng hội đồng thuyền với nhau rồi, giả sử tiện thiếp nói điều gì không đúng, chàng cứ phản đối, thiếp đâu có để ý.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương cũng không cần khách khí.

Nói đoạn cất bước tiến vào trong miếu.

Công Tôn Ngọc Sương cũng bước lên hai bước đi song song với Lãnh Như Băng, hạ giọng nói:

—Nhớ đề phòng cẩn thận, nam trái nữ phải.

Lãnh Như Băng chỉ quay sang nhìn nàng mỉm cười chứ không đáp lời.

Lúc này hai người đã bước qua cửa miếu, Công Tôn Ngọc Sương như chợt nhớ ra chuyện gì, liền kéo tay áo Lãnh Như Băng nói:

—Được vật mà tiện thiếp đưa cho chàng, tại sao chàng lại không sử dụng?

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ đã quen với gương mặt xú bát quái này rồi, đâu nữa rửa sạch nó đi chứ.

Trong lòng thì lại thầm mắng: “Sắp vào miếu rồi mà còn nói những chuyện vớ vẩn như vậy.”

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên nghiêm sắc mặt, thở dài nói:

—Cẩn thận đấy, tiện thiếp mở đường cho chàng.

Nói đoạn đề khí nhẩy vọt về phía trước lao vào bên trong sân miếu.

Lãnh Như Băng nhớ lại tình hình hung hiểm đêm qua nào dám có chút sơ ý, vội vận không giới bị từ từ tiến vào bên trong. Vừa bước vào bên trong, mục quang lập tức chuyển tới chỗ bọn Tiểu Thúy nằm tối hôm qua.

Chỉ thấy trên mặt đất trống không, chàng không tìm được kêu lên:

—Ba người tối qua rõ ràng còn nằm ở đây, tại sao đột nhiên lại không thấy nữa?

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

—Bọn họ đều đã bị giấu đi rồi.

Nói đoạn đột nhiên quay người hướng về phía pho tượng tiên nữ nói:

—Nếu như người đả thương thuộc hạ của ta, ta nhất định sẽ khiến cho tòa Thiên Nữ Miếu này một mảnh ngói cũng không còn.

Lãnh Như Băng thấy vậy thảm nhủ: “Pho tượng đó bất quá chỉ do đất tạo thành. Người có hỏi nữa nó cũng không biết trả lời.”

Đột nhiên cánh hoa trong tay pho tượng thần không có gió mà lại động đậy.

Công Tôn Ngọc Sương thấy vậy liền lập tức kéo tay Lãnh Như Băng lùi lại nói:

—Cẩn thận, mau lùi lại ba bước.

Lãnh Như Băng vội quay đầu lại hỏi:

—Có chuyện gì?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Bọn chúng có thể mượn sự lay động của những cánh tay mà ngầm phóng kích độc.

Lãnh Như Băng thấy vậy cũng phải khen thắm: “Công Tôn Ngọc Sương này quả nhiên cảnh giác cực cao, người khác khó mà so sánh kịp.”

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Chàng có đem theo ám khí không?

Lãnh Như Băng lắc đầu nói:

—Trước giờ tại hạ không dùng ám khí.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên đưa tay điểm vào bức tường bên cạnh. Bức tường kiên cố được xây bằng gạch đỏ đột nhiên vỡ ra một lỗ thủng. Chỉ thấy nàng ta thuận tay nhặt một viên gạch nhỏ, cổ tay khẽ lắc nhẹ, viên gạch đã bắn ra khỏi bàn tay nhỏ nhắn lao thẳng về phía pho tượng.

Chỉ nghe «boong...» một tiếng, viên gạch kích trúng cánh tay của pho tượng tiên nữ vỡ vụn ra thành bột.

Lãnh Như Băng ngắt người nói:

—Bức tượng thật chắc chắn, không biết là dùng thứ gì để tạo thành?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Là sắt thép tạo thành.

Nói đến đây thì âm thanh thấp dần:

—Lãnh Như Băng, chàng hãy đi sát sau lưng thiếp thân, để phòng ám khí phóng từ phía sau.

Nói đoạn cất bước đi về phía tượng thần.

Lãnh Như Băng biết rõ võ công mình không bằng Công Tôn Ngọc Sương, thấy thái độ cẩn thận của nàng ta như vậy, lập tức chấn chỉnh tinh thần, rút Sâm Thương Kiếm cầm trong tay, bước theo sát sau lưng Công Tôn Ngọc Sương.

Nào ngờ sự việc lại hoàn toàn khác với dự liệu của hai người. Lãnh Như Băng và Công Tôn Ngọc Sương đường hoàng bước vào trong miếu mà không gặp phải trở lực nào.

Ngưng thần quan sát, chỉ thấy bát hương đặt trước tượng thần còn lại vài phân cháy dở.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ chuyển mục quang, thấy hai bên đại điện đều có cửa ngách đóng chặt. Ngoại trừ hai cánh cửa đóng kín, cảnh vật trong đại điện đều lộ rõ mồn một, không có một chỗ nào có thể ẩn thân.

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương, chúng ta có cần mở hai cánh cửa ngách kia ra không?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Không cần vội, trước tiên hãy đối phó với pho tượng trước đã.

Nói đoạn hít một hơi chân khí, đưa tả thủ lên cao nói:

—Lãnh huynh đề phòng trúng độc.

Lời vừa dứt thì tả thủ đã vung ra, phóng một đạo phách không chưởng vào pho tượng.

Pho tượng thần nữ bị luồng lực đạo di sơn đảo hải đụng trúng, lập tức đổ rầm xuống đất làm bụi đất bay mù mịt.

Công Tôn Ngọc Sương phóng chưởng sau thì lập tức kéo tay Lãnh Như Băng lùi lại mấy bước, đề phòng có biến.

Ước chừng một tuần trà công phu, bụi đất mới từ từ lắng xuống.

Lãnh Như Băng đưa mắt quan sát bên trong điện, thấy ngoại trừ pho tượng thần nữ bị đổ sập xuống đất thì cảnh vật không có gì biến đổi.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ chau mày liểu nói:

—Thật kỳ quái!

Lãnh Như Băng nói:

—Có gì kỳ quái?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Pho tượng thần nữ đó rõ ràng có cơ quan điều khiển, bị tiện thiếp một chưởng đánh trúng đáng lẽ phải có phản ứng mới đúng.

Lãnh Như Băng nói:

—Có lẽ pho tượng này chỉ dùng để che mắt người đời.

Rồi lại nói tiếp:

—Chúng ta phải làm gì?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Cứ đợi một lát đã, nếu như không có gì biến hoá thì mới quyết định sau.

Lãnh Như Băng tuy không nói gì, nhưng trong lòng lại thầm nhủ: “Điều này ta không phục.”

Hai người đang suy nghĩ thì đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo truyền đến:

—Hơn mười năm nay, chưa từng có ai dám ở Thiên Nữ Miếu mạo phạm, người đã dám đánh đổ tượng thần thì nên biết sẽ phải nhận quả báo nhãn tiền.

Công Tôn Ngọc Sương dùng ánh mắt sắc bén quan sát bốn bề, không nói một lời.

Lãnh Như Băng nghe như tiếng nói phát ra từ phía sau thần điện, liền thấp giọng nói với Công Tôn Ngọc Sương:

—Cô nương ở đây cảnh giới, tại hạ ra phía sau quan sát.

Nói đoạn cất bước về phía trước.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Không nên sơ suất.

Lãnh Như Băng dừng lại nói:

—Lẽ nào hai chúng ta đối phó không nổi?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Bọn chúng nấp sau thần điện đã thiết kế cơ quan mai phục, cố ý muốn dẫn dụ chúng ta vào đó. Nếu như chúng ta cố tình lao vào lưới, không phải làm cho chúng buồn cười đến chết sao?

Lãnh Như Băng khẽ chau mày, lùi lại mấy bước.

Chỉ nghe giọng nói lạnh lùng ấy lại vang lên:

—Nếu lão phu không muốn hiện thân thì các người không thể nào tìm được lão phu đâu.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

—Một người đàn ông lại ẩn thân trong Thiên Nữ Miếu như vậy có được coi là anh hùng hảo hán không?

Không gian trở nên im ắng như tờ.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ nhướn mày nói tiếp:

—Người cho rằng chúng ta sẽ vào trong miếu tìm người ư? Trừ phi người hiện thân ra đây, chúng ta dựa vào võ công mà phân cao thấp, bằng không...

Công Tôn Ngọc Sương ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

—Nếu như người định cứ ẩn thân trong miếu giở trò ám toán, thì đã phí hoài tâm cơ rồi. Ta đã truyền lệnh cho thuộc hạ vận chuyển củi khô chất quanh Thiên Nữ Miếu. Chỉ cần phát lệnh sẽ đốt ba ngày ba đêm, nếu như không đốt được người chết thì cũng khiến người sống dở chết dở.

Chỉ nghe một giọng nữ lạnh lùng vang lên:

—Nếu người muốn cùng ta phân tài cao hạ thì canh ba đêm nay hãy đến đây, ta sẽ ở đây cung hầu đại giá.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại sao phải đợi đến canh ba nửa đêm, lẽ nào người không thể nhìn thấy ánh mặt trời?

Giọng nữ ấy lạnh lùng đáp lời:

—Lão thân không thích trời sáng.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ cũng không thích bóng đêm.

—Diện mạo người quái dị như vậy, đến khi trời tối còn dễ coi hơn một chút.

Công Tôn Ngọc Sương cười khẩy một tiếng nói:

—Đối địch, quyết thắng là dựa vào tài trí võ công, xấu với không xấu có gì khác nhau chứ?

Lãnh Như Băng thăm quan sát bốn phương tám hướng, đồng thời tự nhủ: “Đối phương có thể nói ta hình dáng xấu xí, như vậy là hẳn có thể nhìn thấy ta. Hẳn có thể nhìn thấy ta, vậy nếu ta lưu tâm một chút tự nhiên có thể tìm thấy hẳn.”

Bên tai đột nhiên nghe thấy Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Lãnh huynh, ở đây có gì không đúng. Đại điện này diện tích khá nhỏ, rất dễ phóng độc. Chúng ta không thể ở lại lâu, ra ngoài sớm một chút thì tốt hơn. Lãnh huynh đi trước, tiện thiệp đoạn hậu.

Lãnh Như Băng sớm đã khâm phục võ công tài trí của Công Tôn Ngọc Sương, biết rõ nàng đã có chủ kiến, mới dùng Truyền Âm Nhập Mật thăm cảnh báo với mình, trong lòng thầm nhủ: “Công Tôn Ngọc Sương võ công cao cường, hành động lại vô cùng cẩn mật, chẳng trách cô ta có thể ngạo thị võ lâm.”

Tâm niệm chuyển động, chàng liền lao người phóng ra ngoài cửa miếu.

Chỉ nghe tiếng y phục phát gió, Công Tôn Ngọc Sương cũng phóng người theo chàng, vọt ra ngoài cổng miếu.

Nhưng đột nhiên nghe rầm một tiếng, hai cánh cổng miếu bất ngờ đóng sầm lại.

Lãnh Như Băng thốt lên:

—Thân pháp nhanh thật!

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

—Chỗ bọn chúng ẩn thân có cơ quan điều khiển cửa miếu đóng mở.

Lãnh Như Băng cảm thấy hơi nóng mặt, ngượng nghịu nói:

—Cô nương quả là cao kiến!

Tuy chàng nói vậy nhưng trong lòng thì thầm trách bản thân: “Tại sao mình lại không nghĩ đến điểm này nhỉ?”

Công Tôn Ngọc Sương ngẩng cao đầu, quan sát sắc trời, đột nhiên lại đưa tay kéo Lãnh Như Băng bước vào phía sau miếu.

Lãnh Như Băng thấp giọng nói khẽ:

—Cô nương thấy gì?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Tiện thiếp muốn tìm nơi bọn chúng ẩn thân.

Lãnh Như Băng khẽ gật đầu, nhưng trong lòng thì thầm nhủ: “Thật kỳ quái, rõ ràng bọn chúng ở trong miếu, ra đây thì tìm được gì chứ?”

Chàng đang suy nghĩ thì Công Tôn Ngọc Sương lên tiếng hỏi:

—Lãnh huynh, huynh có nghe thấy tiếng thanh âm của chúng không?

Lãnh Như Băng nói:

—Có!

Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:

—Huynh có cảm giác gì?

Lãnh Như Băng nói:

—Nam và nữ mỗi người một hướng, dường như chúng không ở cùng nhau.

Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:

—Ngoài điểm đó ra thì sao?

Lãnh Như Băng đỏ mặt nói:

—Tại hạ không nghe ra được điều gì nữa.

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

—Huynh hãy chú ý đến thanh âm của chúng, có phải thường lưu động bất định đúng không?

Lãnh Như Băng cúi đầu nghĩ ngợi, nói:

—Đúng vậy, cô nương nói không sai!

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Tiện tiếp ra đây là muốn kiểm tra xem bên trong đại điện có phải là có mật thất không?

Lãnh Như Băng thở dài nói:

—Tại hạ nghĩ thế nào cũng không ra được điểm này.

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Quả nhiên không ngoài sở liệu của tiện thiếp. Tòa Thiên Nữ Miếu này đã được bọn chúng tu sửa. Điều làm người ta khó hiểu chính là bọn chúng có một thân thủ võ công như vậy, tại sao lại chọn tòa Thiên Nữ Miếu ở nơi hoang vu này làm nơi nấu thân chứ?

Lãnh Như Băng nghe xong cũng gật gù nói:

—Không sai. Bọn chúng có võ công cao cường như thế tại sao lại phải chôn thân nơi miếu hoang này làm gì, hơn nữa lại còn ẩn nấp trong bí thất không thấy ánh mặt trời nữa. Nơi đây quả thật rất đáng nghi ngờ.

Chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương ngẩng mặt lên nhìn đám mây trắng bay bay trên bầu trời, mây liễu khẽ chau, tựa hồ như đang toàn tâm toàn lực suy nghĩ vấn đề này.

“Tại sao một người có võ công cao cường như vậy lại chịu nấu thân ở tòa thiên nữ miếu nhỏ bé này?” Lãnh Như Băng cũng đang toàn tâm toàn ý nghĩ ngợi.

Hai người trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên Công Tôn Ngọc Sương lẩm bẫm tự nói với bản thân:

—Chắc chắn là như vậy!

Nói đoạn, mục quang của nàng chuyển sang Lãnh Như Băng nói:

—Lãnh huynh, huynh đã nghĩ ra chưa?

Lãnh Như Băng nói:

—Nghĩ ra cái gì?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Tại sao bọn chúng lại nấu thân nơi này?

Lãnh Như Băng lắc đầu nói:

—Điều này, tại hạ còn chưa nghĩ ra.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Bọn chúng nấu thân nơi Thiên Nữ Miếu này, hiển nhiên là muốn lánh đời ẩn thế, nhưng có điều thiên hạ bao la, danh sơn thắng địa đâu thiếu gì, tại sao lại phải đến nơi này?

Lãnh Như Băng gật đầu tán thưởng:

—Đúng vậy!

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

—Việc này cần phải nghĩ đến hai mặt của vấn đề. Một là bọn chúng cố ý ở lại đây hòng thực hiện ý đồ gì đó. Hoặc giả bọn chúng bị người khác cầm giữ nơi đây, không thể rời khỏi.

Lãnh Như Băng nói:

—Ồ, Vậy cô nương đã đoán được chúng ẩn nấp ở đâu chưa?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Tiền giả cư đa.

Lãnh Như Băng liền hỏi:

—Làm sao nhìn thấy?

—— o0o ——